

udmærket. Jeg ville godt have haft det et år mere opdateret på nogle steder, men jeg håber, at vi kan lave en løbende opdatering.

Faktaboksene i det hæfte – som jeg altså desværre ikke tog med, så jeg kunne vise det, det ligger nede på mit bord – viser jo meget tydeligt, at der er en stor skævhed imellem den private og den offentlige sektor, når det drejer sig om mænd og kvinder. Og derfor er spørgsmålet så: Hvad er det, der har dikteret det? Er det bare en tradition, eller er det andre ting, som vi ikke ved noget om? Og før vi ved lidt mere om det, tror jeg, at det er svært at komme ind med pjecer og alt muligt andet over for de børn i børnehaven. Det er ikke nok. Deres rollemodeller er jo moren, der altså er i den offentlige sektor og sådan set tager sig af de samme områder, mere eller mindre – altså, uddannelse og børneomsorg og alt det der, som hun sådan set også gør i en vis grad på hjemmefronten – og så i øvrigt kvinderne i daginstitutionerne. Der er jo ikke noget mærkeligt i, at der fastholdes en eller anden form for skævt rollemønster for pigernes vedkommende og modsætningsvis til mændene, som ikke har nogen rollemodeller, i hvert fald lige der i det daglige, i det store og hele. Det er det ene område.

Det andet område er, at vi kommer til at kigge nøjere på uligeløn. Gabet vokser, og det vil sige, at de nye lønforhandlingssystemer, og hvad ved jeg, betyder, at kvinderne yderligere kommer bagefter. Og hvad kan vi gøre ved det?

Det tredje er – og det har vi jo diskuteret tidligere, og det vil regeringen ikke, og der er ikke andet at sige til det, end at vi jo kan håbe det vil ske på et eller andet tidspunkt – at vi skal en bredere ligelønstatistik. Det er altså ikke nok at have den der med de store virksomheder.

Det fjerde er så – og der er vi heller ikke enige – den øremærkede barselorlov til mænd. Der er sådan set en orlov særlig mærket kvinder. Efter-som der ikke er frie valg, hvorfor kunne vi så ikke få en orlov særlig mærket mænd? Og jeg har det synspunkt, som jeg også sagde under den korte replik, at der jo ingen grund er til, at mænd skal igennem alle de samme gamle kampe, som vi i min generation var igennem. Det er jo nøjagtig det samme, der udspiller sig på mændenes arbejdsmarked, som det, der udspillede sig på kvindernes arbejdsmarked dengang for 30-40 år siden.

Kl. 15.05

Der synes jeg lige så godt at man kan sige: Det er ikke familiernes frie valg. Det har noget at

gøre med samfundsstrukturer, og det har altså noget at gøre med den der klassekamp, som vi altså talte om i overført betydning, hvor der er ulige forhold på arbejdsmarkedet.

Men så kommer jeg til det næste punkt, som jeg vil trække frem. Det drejer sig om, at jeg synes, at i stedet for at ministeren vil lave et eller andet frivilligt charter med den private sektor, skulle ministeren sætte sig ned og sige: Hvad for nogle måltal kan vi få for den offentlige sektor? Hvad mener vi egentlig vil være godt? Mener vi f.eks., at vi skal have 30 pct. kvindelige ledere i den offentlige sektor i 2015 eller 2017, eller hvad for et tal, man nu kunne finde frem til? Lad os diskutere det og sige: Hvordan når vi så det? Vi når det ikke pr. automatik.

Indtil videre har vi stadig den ene kvindelige departementschef, og hver gang der har været et departementschefskift, har vi kunnet se, at der overhovedet ikke har været nogen kvinder fremme i den offentlige debat i hvert fald; internt kan det godt være, at det er noget andet, men facit er, at de ikke har fået jobbene, hvis de har været med. Og det vil sige, at jeg synes, at man skulle sætte nogle måltal for den offentlige sektor, den statslige sektor og den kommunale sektor. Og det drejer sig jo om, at hvis ikke vi hiver kvinder længere op i mellemliderhierarkierne, tættere på, så er der ikke en rekrutteringsbasis. Vi har også set det meget tydeligt i den kommunale sektor. Jeg så det, da jeg havde møde med den, og der var det helt oplagt, at de heller ikke kommer med i løbet af de kommende år, for de har ikke det lederniveau, som skal til, for at man kan komme videre.

Så er vi videre til et nyt punkt. Jeg synes også, at man bør give Klagenævnet initiativret. Der er også behov for, at der er nogen, der går ind og har en initiativret. Ombudsmanden har en initiativret. Det ved vi jo virker, og jeg synes også, at Klagenævnet burde have en tilsvarende initiativret.

Summa summarum synes jeg, at det, der er vigtigt, er, at vi nu prøver at gøre en slags rigtig status; ikke bare en opremsningsstatus, men en rigtig status over, hvad det er for en udvikling, vi har haft siden 2001. Regeringen har siddet siden 2002. Der har været mange initiativer, kompliment for det, men hvad har virket, hvad har ikke virket, og hvad skal der til, for at vi kan komme videre?

Til allersidst skal jeg sige, at det er helt bevidst, at jeg ikke har taget handlingsplanen for kvindehandel op, jeg har heller ikke taget vold